

με κόντρα τον καιρό

Να αλλάξουμε λαό

Από τα πρακτικά της συνάντησης πολιτικών αρχηγών με τον ηρωικό Πρόεδρο της Δημοκρατίας διαβάζουμε την εξής καταπληκτική στιχομυθία ανάμεσα στον Κάρολο Παπούλια και τον Αλέξη Τσίπρα:

Αλέξιος Τσίπρας: «Ακόμα δηλαδή και αν ο ΣΥΡΙΖΑ μετεκλογικά παρουσιαζόταν αναντίστοιχος, σε σχέση με αυτά τα οποία είπε προεκλογικά και στη βάση αυτών κατάφερε να πάρει την ψήφο με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και με συγκεκριμένες δεσμεύσεις, το πρόβλημα θα ήταν πάλι εδώ, διότι το πρόβλημα το οποίο πιστεύω ότι δεν το έχουμε κατανοήσει δυο χρόνια τώρα -το ίδιο πρόβλημα έχουμε- είναι η δυσαρμονία της ασκούμενης πολιτικής με τη λαϊκή βούληση».

Κάρολος Παπούλιας: «Αυτό δεν μπορούμε να το αλλάξουμε;». Σπάω το κεφάλι μου να καταλάβω τι εννοούσε ο ηρωικός πρόεδρος, αλλά δεν μπορώ. Εννοεί να αλλάξουμε τη λαϊκή εντολή; Τη λαϊκή δυσαρέσκεια; Να αλλάξουμε λαό; Τι ακριβώς να κάνουμε; Αν διαβάζω σωστά την ειλικρινή απορία του Κάρολου Παπούλια, αναρωτιέμαι αν γίνεται να κάνουμε κάτι αλλο από αυτό που αποφάσισε ο ελληνικός λαός, να συνεχίσουμε να ασκούμε την ίδια πολιτική, χωρίς πρόβλημα νομιμοποίησης. Το ερώτημα το Προέδρου είναι συγκινητικό, γιατί δείχνει παιδικό ψυχισμό. Τα παιδικά όνειρα έχουν, κατά τον Φρόιντ, το χαρακτηριστικό ότι συνιστούν μια καθαρή εκδήλωση της επιθυμίας: 'Ενας πεινασμένος ονειρεύεται καρβέλια, ένα παιδί ονειρεύεται τη μαμά του, κι ένας πρόεδρος δημοκρατίας ονειρεύεται λαό που επιθυμεί να στηρίξει την πολιτική του ΠΑΣΟΚ και των ομοίων του. Για μια φορά ακόμα ο ΣΥΡΙΖΑ είναι υπεύθυνος γιατί αρνήθηκε να λύσει αυτό το πρόβλημα, ότι ο λαός μας δεν αποδείχτηκε αρκετά μαζοχιστής.

Να προσπαθήσω να διατυπώσω πιο καλόπιστα: «Δεν μπορούμε να επιτύχουμε τη συναίνεση του κόσμου στις αναγκαίες αλλαγές;». Πώς, αμέ! Να κάνουμε το Mega πιο Mega, την αστυνομία πιο αστυνομία, το εκλογικό σύστημα πιο άδικο, και να ξαναδοκιμάσουμε. Ή να ανακατέψουμε την τράπουλα ως έχει. Ο Καμμένος θα φερθεί με καρατζαφέρεια συνέπεια, δηλαδή θα κάνει αυτό για το οποίο δεσμεύτηκε, ο Κουβέλης θα συνεχίσει την ξεκάθαρη πολιτική του «ναι μεν αλλά όχι» και θα δούμε τι βγαίνει στο άθροισμα. Το μόνο εμπόδιο σε όλα αυτά είναι η δημοκρατία. Ότι, δηλαδή, αυτό το λειψό και πολυδιασυρμένο πολιτικό σύστημα ρωτάει ακόμα το λαό και ο λαός δεν είναι εντελώς χαϊβάνι.

Υπάρχει ένα ποίημα του Μπρεχτ για το λαό της Ανατολικής Γερμανίας, που γράφτηκε με αφορμή την εξέγερση του Ιουνίου του 1953. Η κατάσταση ήταν ήδη τεταμένη, καθώς το 8,4% της παραγωγής πήγαινε σε εξοπλισμούς και μαζί με τις πολεμικές αποζημιώσεις το ποσοστό ξεπερνούσε το 20% του Προϋπολογισμού, με αποτέλεσμα τελικά ελλείψεις σε βασικά είδη διατροφής. Όταν ζητήθηκε από τον ήδη εξαθλιωμένο γερμανικό λαό να αυξήσει την παραγωγικότητά του κατά 10%, χωρίς αντίστοιχη αύξηση των μισθών, ξεκίνησε εξέγερση που αντιμετωπίστηκε με σοβιετικά τανκς. Ο Μπρεχτ έγραψε το ποίημα *H λύση*, διερωτώμενος μήπως θα ήταν καλύτερα η κυβέρνηση να διαλύσει το λαό και να εκλέξει άλλον. Την επομένη το ραδιόφωνο μετέδιδε ότι «οι τεμπέληδες ξεσκάθηκαν, γιατί δεν ήθελαν τις καινούργιες νόρμες παραγωγής που είχαν στόχο την ανοικοδόμηση του σοσιαλισμού». Αφήνω στην άκρη τον Μπρεχτ και το σοσιαλισμό και επανέρχομαι στα δικά μας: Καλώς ή κακώς, η λαϊκή βούληση εκδηλώθηκε. Είτε με καινούργια προσφυγή στις κάλπες είτε με μαγείρεμα των συμμαχιών, το ζήτημα της διάστασης μεταξύ πολιτικής που ασκήθηκε και της λαϊκής βούλησης υπάρχει. Αργά ή γρήγορα θα επιστρέψουμε στα στοιχειώδη της πολιτικής, όποιοι κι αν είναι οι συσχετισμοί: Δεν μπορείς να εξαθλιώσεις ένα λαό αναίμακτα. Και «αυτό δεν μπορούμε να το αλλάξουμε», κύριε Πρόεδρε: Ο λαός όπως κι εσείς, υπερασπίζεται τα συμφέροντά του.

(Από το Βιβλίο του Φόρο στους Ρακούσιλλέκτες! -
Εκδόσεις The Press Project)

Κωνσταντίνος Πουλίδης